

heden uit, maar ze zijn zóó eerlijk en trouw dat je er gerust met open deuren en ramen zoudt kunnen gaan slapen. Het is een zeer arm volk, zooals ik nog nooit zag, maar blijmoedig en elkaar helpend in alles. Dat blauw-bessen zoeken is wel hun grootste jaarlijksche bron van inkomsten en wordt er dan veel verdiend zoo'n tijd, daar des morgens al heel vroeg onder vroolijk gezang naar het „Wald“ trekkende troepjes, heel wat emmers met bessen mee naar huis brengen en er voor een klein vaatje daarmee in Engeland graag *f* 1 wordt betaald. Doch het gaat hier: zoo gewonnen zoo geronnen, en het in dien tijd vol zitten van de nog al talrijke kroegjes in het kleine, eigenlijke dorpje getuigt hiervan, als ook de vele nieuwe groene hoedjes met veeren der mannen en de kleurige dito's en dasjes der vrouwen wijst op een nog anderen hartstocht die hier bepaald typisch is.

Maar zooals ik zeide: veilig is het er en men zal weinig plaatsen hebben waar je zoo gerust uren ver in de bosschen kunt loopen. En wat zijn die hier aan alle kanten!

De reeds genoemde van den Wolfsberg die van 't station en uit het dorp in een tien minuten te bereiken zijn, en dan in tegenovergesteld richting, na een landwandeling met verrukkelijke uitzichten komt men in het z.g. Lage Wald, den kant van Deutschland weer uit of in de bosschen van Scheidius, die parallel loopen met den bekenden, niet boschrijken maar ook mooien Zevenheuvelenweg en die naar Berg en Dal voert. Daar naar toe is het $\frac{3}{4}$ uur als men dat punt tot doel neemt, maar oneindig lang is het voor hen die willen dwalen en planten zoeken, vliegend(e) herten en sabelsprinkhanen en o! nog zooveel anders willen gadeslaan. Ik heb nog lang niet genoeg van dit heerlijke plaatsje met zijn omstreken gezegd, maar de bescheidenheid verbiedt mij verder te gaan.

Ik zou b.v. nog kunnen vertellen van plekjes waar in 't voorjaar, zomers en 's winters, de heerlijkste vogelgeluidjes gehoord worden; van veenplasjes, hoog gelegen dicht bij 't bosch waar de vogeltjes zich komen baden en waar een bank staat, waar je uren lang kunt doorbrengen nooit verzadigd van het heerlijk mooie uitzicht.

Doch... ik hoop dat het niet noodig is, dat ik nog doorga en dat velen nieuwsgierig geworden zullen zijn en nog oneindig veel meer kunnen vertellen, dan ik misschien zou kunnen doen, als ze, na de vacantie daar doorgebracht te hebben, huiswaarts keeren.

Nijmegen,

CATHARINA COOL.

EEN SPINNEN-HISTORIE.

Is al een paar jaren geleden, dat ik op een heerlijke Zondagmorgen, me met eenige couranten op een binnenplaatsje van een der stadswoningen had geïnstalleerd. De lectuur vlotte niet best en mijn oogen dwaalden langs de vier wanden, alle van steen, die de plaats insloten. Aan den eenen kant de keuken, daartegenover een blinde muur, waaraan een wijnstok, die volop in blad stond. De afstand tusschen deze twee wanden was ± 3 à $3\frac{1}{2}$ M. De beide andere muren waren gedeelten van belendende gebouwen.

Plotseling werd mijn aandacht geboeid door een glinsterenden draad, van 't keukenraam naar den wijnstok, uiterst dun, maar in 't zonlicht duidelijk zichtbaar. Er werd aan gerukt, blijkens de schokken, die telkens aan den draad werden meegedeeld. Hoe teer en fijn ook deze spindraad was, toch bood hij weerstand aan 't geweld, waarmee er aan gewerkt werd.

Mijn belangstelling was gewekt, en ik besloot de oorzaak van die heftige beweging op te sporen. Zij was spoedig gevonden. Een kolossale vrouwelijke kruisspin, ter grootte van een capucijner-erwt, zat aan 't keukenraam, en rukte met de voorpooten telkens aan den draad, als om te beproeven, of de deugdelijkheid van den door haar zelf gesponnen draad, of een draad te verbreken, die haar in den weg zát.

Direct schoot me te binnen, dat verschillende spinnen, o.a. ook jonge kruisspinnetjes, in staat zijn, een draad te spinnen, die door den lichtsten luchtstroom gedragen, op vrij grooten afstand een aanhechtingspunt vinden, om zoodoende een brug te bouwen, waarlangs zich de bouwmeesteres van de eene plaats naar de andere te begeven. Misschien was dit hier ook 't geval, en wilde de spin den tegenovergestelden kant van de binnenplaats bereiken (den wijnstok) door de plaats als een koorddanseres, op den ragfijnen draad over te steken.

Deze onderstelling deed mij het andere uiteinde van den draad opzoeken. Zonder veel moeite vond ik dit dwars over een druivenblad liggende, en met het uiteinde er nog om heen geslagen. Klaarblijkelijk, was deze draad dus door de kruisspin gesponnen en zou hij dienen als brug.

Op het druivenblad echter ontdekte ik nog iets anders. Aan dit en nog een paar andere bladen had een kleiner exemplaar kruisspin haar radvormig web gesponnen voor 't bemeesteren van voedsel. 't Was een mooi nieuw en gaaf web, dat nog pas klaar scheen te zijn.

Het vertoonde althans nog geen enkel kenteeken, dat er reeds een slachtoffer in gevangen was. Dit web kwam bij het rukken, dat de grootere spin nog telkens aan den draad deed, in heftige beweging. De eigenares geraakte hierdoor blijkbaar in de grootste ongerustheid en liep rusteloos naar de verschillende punten, waar haar web bevestigd was. Vrij spoedig had ze 't blad ontdekt, dat de oorzaak van het ongeval scheen te zijn; een onderzoek werd ingesteld, en de draad ontdekt.

Intusschen had de grootere kruisspin, waarschijnlijk tevreden over het ingestelde onderzoek naar de sterkte van de brug, den overtocht aanvaard. Het zware lichaam schommelde vrij plomp aan den onderkant van den draad en vrij langzaam, maar toch zeker naderde het den overkant.

De kleine spin scheen van een panischen schrik bevangen. Zenuwachtig liep ze over het druivenblad, keerde naar haar eigen web terug, ijde weer naar 't bedreigde punt, onderzocht met de voorpooten de kracht der schokken, liep nog eens rond en keerde telkens naar den vreemden draad terug. Plotseling, toen de groote spin niet meer dan $\frac{1}{2}$ M. van 't blad verwijderd was, brak de draad bij het blad af, en de vijandin viel hoorbaar op de steenen, stond echter spoedig weer op en zocht en vond in een hoekje van de plaats, tusschen eenige bloemen een schuilplaats.

Had de kleine spin, in doodsangst, den draad verbroken? Het is zeer wel mogelijk, want zij bevond zich op het oogenblik van de catastrofe juist bij 't punt van bevestiging; — of was wellicht de dunne draad onder 't gewicht van den zwaren last bezweken? Dit laatste is minder waarschijnlijk, daar er eerst een deugdelijk onderzoek naar de sterkte was ingesteld. Hoe 't zij, voor de kleine spin was 't een uitkomst. Ze liep na 't breken van den draad, nog eenige oogenblikken heen en weer, doch zat geen 3 minuten later weer rustig in 't midden van haar rad, te wachten op de dingen, die verder komen zouden.

W.

S. S.

